792+dos

Kopie
Afgeleverd aan: mr. DECLERCQ Philippe
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

4665

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Repertoriumnummer **2018 / 10059**
Datum van uitspraak - 17 -12- 2018
Rolnummer **2016/AR/1951**

☐ Niet aan te bieden aan de ontvanger

Eindarrest
(Bevestiging)

Hof van beroep
Brussel

Arrest

1e kamer,
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001296957-0001-0009-01-01-1

INZAKE VAN :

De heer wonende te

appellant tegen een vonnis uitgesproken door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 7 oktober 2016,

vertegenwoordigd door Meester Isabelle VANNOOTEN loco Meester Kristine VAN VAERENBERGH, advocaat te 1750 LENNIK, Ninoofsesteenweg 236,

TEGEN :

Het **VLAAMSE GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon van de Rekenplichtige van het Herstelfonds, waarvan de burelen gevestigd zijn te 1210 BRUSSEL, Koning Albert II-laan 19 bus 22,

geïntimeerde, vertegenwoordigd door Meester D. MUÑIZ ESPINOZA loco Meester Philippe DECLERCQ, advocaat te 3320 HOEGAARDEN, Gemeenteplein 25,

---

Gelet op de procedurestukken:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis uitgesproken door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 7 oktober 2016, beslissing waarvan geen akte van betekening wordt overgelegd;
- het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie van het hof op 30 november 2016;
- de syntheseconclusie van appellant neergelegd ter griffie op 17 juli 2017;
- de syntheseconclusie van geïntimeerde neergelegd ter griffie op 19 oktober 2017.

Gehoord de advocaten op de zitting van 19 november 2018 en de stukken die zij hebben neergelegd.

Het hoger beroep werd regelmatig naar vorm en termijn ingesteld en is bijgevolg ontvankelijk.

I. Voorwerp van de vorderingen.

1.1.De oorspronkelijke eis van appellant strekte ertoe de vordering van geïntimeerde tot het bekomen van een administratieve geldboete ongegrond te horen verklaren.

1.2.De eerste rechter heeft deze vordering ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.3.In hoger beroep herneemt appellant zijn aanvankelijke vordering.

1.4.Geïntimeerde verzoekt het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te willen verklaren en bijgevolg het bestreden vonnis te willen bevestigen.

II. De relevante feiten.

2.1.De eerste rechter heeft de feiten die aanleiding hebben gegeven tot huidig geschil precies en volledig omschreven zodat het hof desbetreffend verwijst naar het bestreden vonnis.

2.2.Samengevat komt het hierop neer dat appellant eigenaar is van een hoevecomplex gelegen te

2.3.Op 30 oktober 2013 werd door de stedenbouwkundige inspecteur een staking van de werken bevolen nadat vastgesteld was dat appellant een aantal werken aan het uitvoeren was zonder geldige voorafgaande bouwvergunning.

Dit stakingsbevel werd op 4 november 2013 bekrachtigd.

2.4.Bij proces-verbaal van 24 november 2014 stelde de stedenbouwkundige inspecteur vast dat de werken werden voortgezet in strijd met het stakingsbevel van 30 oktober 2013 waarop een nieuw stakingsbevel volgde dat tevens bekrachtigd werd.

2.5. Hierop besliste de rekenplichtige van het Herstelfonds om aan appellant een geldboete op te leggen van 5.000 euro wegens het doorbreken van een stakingsbevel.

Appellant diende een verzoek in tot kwijtschelding van die boete wat afgewezen werd door de stedenbouwkundige inspecteur op 5 februari 2015.

2.6. De rekenplichtige van het Herstelfonds heeft dan het bevel gegeven aan appellant om die geldboete van 5.000 euro te betalen en het bevel tot betaling werd betekend aan appellant bij exploot van 23 juni 2015.

Op 15 juli 2015 ging appellant over tot het dagvaarden van geïntimeerde teneinde diens vordering tot betaling van een administratieve boete ongegrond te horen verklaren (= verzet tegen het dwangbevel van 23 juni 2015 overeenkomstig artikel 6.1.50, §4 van de VCRO zoals nadien gewijzigd).

III. Bespreking.

3.1. Appellant is de mening toegedaan dat de werken die het voorwerp uitmaakten van het stakingsbevel niet vergunningsplichtig waren.

Hij merkt hierbij op dat de werken werden uitgevoerd aan een historisch waardevol gebouw – dat opgenomen is in de inventaris van het Bouwkundig Erfgoed – en dat hij de plicht heeft om een dergelijk gebouw te onderhouden en te restaureren.

Hij wijst er bovendien op dat de werken die ondanks het stakingsbevel werden verder gezet enkel tot doel hadden om verder instortingsgevaar bij stormweer te voorkomen.

Er wordt hierbij opgemerkt dat beide partijen het eens zijn dat de laatste wetswijzigingen die aangebracht zijn aan het VCRO geen invloed hebben op de beoordeling van huidig geschil.

3.2. Uit het stakingsbevel van 4 november 2013 blijkt dat hierna volgende werken werden uitgevoerd aan een bijgebouw, gelegen langsheen de straatzijde, zonder bouwvergunning:

- Het verwijderen van het bestaand afhellend dak en het plaatsen van een nieuw dak;
- De plaatsing van nieuwe steunmuren aan de binnenzijde van het gebouw in snelbouwsteen en het voorzien van betonnen balken en kolommen met het oog op de stabiliteit;

4609

- Het voorzien aan de binnenzijde langs de buitenzijde (gevels) van een muur voorzien in snelbouwsteen;
- Het vervangen van een bestaande wand door metselwerk onder de dakrand over een hoogte van ongeveer 80 cm langsheen de straatzijde.

Artikel 4.2.1.VCRO bepaalt het volgende:

"§1. Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

1°.De hierna volgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van onderhoudswerken:

a) Het optrekken of plaatsen van een constructie;
b) Het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat;
c) Het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie."

Artikel 4.1.1.9° VCRO omschrijft de onderhoudswerken als volgt:

"Werken, andere dan stabiliteitswerken, die het gebruik van een constructie voor de toekomst ongewijzigd veilig stellen door het bijwerken, herstellen of vervangen van geërodeerde of versleten materialen of onderdelen."

Artikel 4.1.1., 11° VCRO omschrijft stabiliteitswerken als volgt:

"Werken die betrekking hebben op de constructieve elementen van de constructie zoals: het vervangen van dakgebintes of dragende balken van het dak, met uitzondering van plaatselijke herstellingen, het geheel of gedeeltelijk herbouwen of vervangen van buitenmuren of dragende binnenmuren, zelfs met recuperatie van de bestaande stenen."

3.3.Uit wat hieraan vooraf gaat blijkt duidelijk dat appellant – op het ogenblik van het stakingsbevel – "stabiliteitswerken" aan het uitvoeren was en zeker geen "herstellingswerken".

In de gegeven omstandigheden heeft de eerste rechter dan ook terecht besloten dat *dergelijke werken (*= stabiliteitswerken) *maar mogen uitgevoerd worden nadat hiervoor een stedenbouwkundige vergunning werd verkregen* en verder nog dat *de uitvoering van dergelijke werken zonder bouwvergunning een bouwmisdrijf uitmaakt, en een geldige grondslag vormt voor het bevelen van de staking ervan* en tenslotte dat *de omstandigheid dat de procureur des Konings niet is overgegaan tot vervolging, hieraan geen afbreuk doet.*

3.4.Appellant beroept zich op de bepalingen van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013 dat echter enkel van toepassing is op beschermde monumenten – wat hier het geval niet is – en op de Conventie van Granada, goedgekeurd bij wet van 8 juni 1992, dat geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde.

3.4.1.Wat de Conventie van Granada betreft heeft het Hof van Cassatie op 18 december 2001 reeds duidelijk beslist dat *de verplichtingen* – opgenomen in voormeld verdrag – *o.m. nadere uitvoering via interne wetgeving door de verdragspartijen vereisen en de bedoelde verdragsbepaling hem een zeker beleidsvrijheid overlaat* om dan te besluiten dat *bijgevolg de verplichtingen van artikel 6 van het vermeld verdrag geen rechtstreekse werking hebben in het interne recht.*

3.4.2.Het pand van appellant is inderdaad opgenomen in de "inventaris Bouwkundig Erfgoed" doch dit heeft volgens artikel 4.1.8. van het Onroerenderfgoeddecreet geen invloed op de categorie van de vergunningsplichtige werken, noch op de toekenningsvoorwaarden voor een stedenbouwkundige vergunning.

Ten onrechte werpt appellant steeds op dat hij slechts "instandhoudingswerken" heeft uitgevoerd aan zijn pand. Het begrip "instandhoudingswerken" is afkomstig uit het Onroerenderfgoeddecreet – dat hier niet van toepassing is – en komt niet voor in de VCRO die het enkel heeft over "onderhoudswerken" en "stabiliteitswerken". "Onderhoudswerken" zijn in principe vrijgesteld van vergunning maar hier voren werd reeds aangetoond dat appellant in feite aan zijn pand "stabiliteitswerken" aan het uitvoeren was die wel vergunningsplichtig zijn.

De eerste rechter heeft terzake dan ook terecht beslist dat *de omstandigheid dat een gebouw historisch waardevol is en opgenomen werd in de inventaris van het Bouwkundig erfgoed de eigenaar niet ontslaat van de verplichting om een stedenbouwkundige aanvraag aan te vragen indien hij vergunningsplichtige werken wenst uit te voeren met het oog op de restauratie van het gebouw.*

3.4.3.De bevoegdheid van de Stedenbouwkundige Inspecteur in deze zaak kan evenmin op de korrel worden genomen.

Volgens de VCRO is de gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur belast met de handhaving van de vergunningsplicht, waaronder de plicht om een stakingsbevel uit te schrijven, valt indien vastgesteld wordt dat bepaalde werken worden uitgevoerd zonder voorafgaande geldige bouwvergunning.

3.4.4. De eerste rechter heeft dan ook desbetreffend terecht de argumenten ingeroepen door appellant op pertinente wijze afgewezen en dit in de volgende bewoordingen:

"De bepalingen van de Conventie van Granada en van het decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed waarnaar de heer verwijst, kunnen hoogstens de beoordelingsvrijheid van de vergunningverlenende overheden beperken ingeval een stedenbouwkundige vergunning wordt aangevraagd. Ze strekken er niet toe de instandhoudings- of restauratiewerken aan een onroerend erfgoed vrij te stellen van vergunning. De vergunningsplicht zorgt er integendeel voor dat de eigenaar van een onroerend erfgoed niet zomaar op eigen houtje en volgens eigen inzicht werken kan uitvoeren, maar dat de samenleving er op toeziet dat de werken gebeuren met respect voor het historisch gebouw.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de heer die zich erop beroept zich gedurende decennia in te zetten voor het behoud van het erfgoed, koppig blijft weigeren om voor de werken die volgens hem de bedoeling hebben het waardevol gebouw te restaureren, een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen."

Dit geldt des te meer gezien op de zitting van 19 november 2018 niet betwist werd dat appellant aannemer van beroep is geweest en ook een architectenbureau heeft gehad zodat hij geacht wordt – beter dan wie ook – te weten welke werken al dan niet vergunningsplichtig zijn en de gevolgen te kennen van het doorbreken van een stakingsbevel.

3.5.Ook de argumenten van appellant als zou hij verplicht zijn geweest om de werken uit te voeren omdat er instortingsgevaar dreigde bij stormweer – waarvan bovendien geen concrete bewijzen worden voorgelegd - kunnen niet aanvaard worden.

Bij de bekrachtiging van het stakingsbevel – aan appellant toegezonden bij aangetekend schrijven van 5 november 2013 – werd aan appellant tevens ter kennis gebracht op welke wijze hij eventueel voorlopige maatregelen kon nemen en dit in de volgende bewoordingen:

"Voor zover u voorlopige maatregelen wenst te nemen ter voorkoming van schade aan het onroerend goed (bv. het voorlopig afdekken van openingen in het gebouw met plastiek), dient u hiertoe de toestemming te vragen van de diensten van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, die het stakingsbevel heeft bekrachtigd. Een dergelijke aanvraag wordt schriftelijk gesteld, met redenen omkleed en bij voorkeur (mede) ondertekend door de toezichthoudende architect." (onderstreping toegevoegd).

Een dergelijke schriftelijke aanvraag is er van appellant nooit gekomen. Hij hervatte integendeel binnen de 20 dagen nadat het stakingsbevel was opgelegd de werken die het voorwerp waren geweest van bewust stakingsbevel.

Het komt verder niet aan de bonus pater familias toe om op de hem rustende verplichtingen die voortvloeien uit de VCRO en uit een bekrachtigd stakingsbevel naast zich neer te leggen.

Opnieuw kan enkel verwezen worden naar de pertinente motieven desbetreffend aangehaald door de eerste rechter en die als volgt luiden:

"Zo er dringend werken moesten uitgevoerd worden om instorting te voorkomen, behoorde het de heer om hiervoor toestemming te vragen aan de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur die het stakingsbevel heeft bekrachtigd. De heer werd op die verplichting uitdrukkelijk gewezen in de beslissing van bekrachtiging van het stakingsbevel. Het volstond dan ook niet in een brief aan de gemeentelijke dienst ruimtelijke ordening aan te kondigen dat de werken zouden worden verdergezet om instortingsgevaar te voorkomen.

Nu de heer niet de toestemming heeft gevraagd, laat staan verkregen, van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur om werken uit te voeren, kan hij zich niet meer beroepen op het vermeende instortingsgevaar om de vaststelling te ontkrachten dat hij het stakingsbevel heeft overtreden.

Het stakingsbevel werd wetens en willens doorbroken. De geldboete die het Vlaams Gewest de heer heeft opgelegd, is wel degelijk verschuldigd."

3.6.Het bestreden vonnis wordt dan ook integraal bevestigd.

Appellant brengt geen andere bewijsstukken bij en voert geen bijkomende argumentatie aan die van aard zijn de beslissing genomen door de eerste rechter te ontkrachten.

3.7.Beide partijen begroten de rechtsplegingsvergoeding op 780 euro.

Voornoemd bedrag van 780 euro komt toe aan geïntimeerde als de in het gelijk gestelde partij.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Rechtdoende op tegenspraak ;

463

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen.

Veroordeelt appellant in de kosten van hoger beroep, in totaal begroot
- in hoofde van hemzelf op € 990 (210 rolrecht + 780 rechtsplegingsvergoeding), en
- in hoofde van geïntimeerde op € 780 rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de burgerlijke **eerste kamer** van het hof van beroep te Brussel, op 17 -12- 2018

waar aanwezig waren en zitting hielden:

Astrid DE PREESTER, Voorzitter,
bijgestaan door Viviane DE VIS, Griffier.

V. DE VIS A. DE PREESTER